

40 jaar is voor jonge mensen zo ver terug in de geschiedenis, dat kinderen en jongeren die hier nu zijn misschien denken dat wat op de/het kapt van het boekje staat een foto van het feestje na mijn wijding is, in kostuums van de jaren 80. En dat volwassenen denken dat het om een afbeelding van Bart De Wever gaat die een re-enactment van Marnix van Sint-Aldegonde opvoert. Edoch neen, de tekst onder het plaatje vertelt dat het om een schilderij door Caravaggio gaat. Het beeldt het evangelie uit dat jullie net hoorden, precies

hetzelfde evangelie als dat van mijn wijding op 12 juni 1983, toen ook de 10de zondag doorheen het jaar.

Het heet 'De roeping van Matteüs' en het is een zoekplaat. Caravaggio schildert zijn Bijbelse personages altijd in de barokke kleren van zijn eigen tijd. Waarmee hij duidelijk wil maken dat wat in het evangelie gebeurt, vandaag gebeurt. Waar zit Matteüs op het schilderij hierboven? Hij kan ieder van de 5 tollenaars rond het tafeltje zijn. En naar wie wijst Jezus die helemaal rechts op het schilderij, verborgen achter Petrus, in een heel klein hoekje staat? Caravaggio wil waarschijnlijk laten zien dat de man links op het doek die zich het minst van Jezus aantrekt en naarstig zijn geld blijft tellen, degene is die door hem wordt aangewezen.

Ik herken daar voor een groot stuk mezelf in. Voor ik priester werd heb ik mij lange tijd ook van die Christus eigenlijk heel weinig aangetrokken. Ik wil hier mijn biografie niet schetsen, die is niet interessant en bovendien ben ik toen ik geboren werd zodanig geschrokken dat ik het eerste anderhalf jaar geen woord gezegd heb, maar ik ben opgegroeid met de Mechelse catechismus, die veel te weinig problemen had met God en over Hem sprak als oneindig machtig, oneindig wijs en alomtegenwoordig, onveranderlijk en eeuwig en het ergst van al: over een God die alles ziet, zelfs onze geheimste gedachten en alles weet, ook de toekomstige dingen. Je zou van minder paranoia krijgen. En omdat het allemaal zo hoogdravend was, had het ook weinig betekenis in mijn leven. Het was een catechismus die in navolging van de oude Griekse filosofie Gods eeuwigheid en onveranderlijkheid veel hoger aansloeg dan zijn engagement in de geschiedenis. En sommige van mijn beste vrienden hebben daar toen zo'n indigestie van gekregen dat ze ermee ophielden. Maar ikzelf ben daar op één of andere manier blijven mee worstelen en daarom sta ik hier.

Caravaggio schildert niet het 'geroepen zijn' zelf, maar de seconde onmiddellijk ervoor. Op dit schilderij kan je absoluut niet zien wat er over vijf minuten gaat gebeuren. Niet zien, dat van die vijf mannen rond de tafel het juist onaanachtige Matteüs is die subiet met glazige ogen en wijd open mond de

vreemdeling zal volgen. En omdat Caravaggio het een beetje in het midden laat of de geldteller links Matteüs moet voorstellen, is het eigenlijk correcter om te zeggen dat je het je van geen van hen kunt voorstellen. En dat betekent dat ieder mens, inclusief jij, gekozen zou kunnen worden. En daarom sta ik niet alleen hier, maar staat elk van jullie hier en oké, het kan zijn dat u mij een beetje viert, ik voor mezelf vier ieder van jullie in jullie eigen gekozen zijn. Ik weet dat hier geen mens aanwezig is of hij heeft die call forward, die roep vooruit in zijn of haar leven ervaren om een prachtige ouder, een betrouwbare partner, een kundige bouwvakker, een bevlogen kunstenaar, een zoekende wetenschapper, een bekwaam architect of landschapsarchitect, een geëngageerde gehandicapte, een goede minnaar of een invoelende pastor of arts te zijn. Geen mens hier die niet die drive ervaart om een beter christen, een consequenter vrijzinnige, een beredeneerder agnost, een edelmoediger moslim of een meedogender boeddhist te worden. Voor sommigen onder u komt die 'roep vooruit' van God, voor anderen van mekaar of vanuit het verlangen naar schoonheid. En daarom zien wij met z'n allen hier zoveel af van een dwaze oorlog in Oekraïne, van een verzengende planeet voor onze kinderen, van geweld om elke hoek en van haat tegenover de vreemdeling en verlangt iedereen hier naar heelheid.

Aan die heelheid heb ik op een heel bescheiden manier de afgelopen 40 jaar gepoogd bij te dragen. Ik voor mezelf zou nog altijd aarzelen om het woord 'Roeping' te definiëren, ik weet eigenlijk niet wat dat is. Maar ik heb gepoogd om betekenis te geven aan het leven van mensen, misschien wel aan uw leven, anders was u hier niet. En ik heb daarbij altijd gekozen voor een kerk die meegaat met de tijd en zich aanpast aan de veranderende levensomstandigheden van mensen, die haar eigen normen en waarden nooit opdringt aan mensen, die de huidige cultuur niet wantrouwt, die geen afstandelijke dogmatische zuiverheid betracht maar de kwetsbare dialoog in gaat in het volle besef dat van elke mens te leren valt. En ik heb dat gekund omdat ik mijn Mechelse catechismus heb weggesmeten en dat afstandelijke onveranderlijke Godsbeeld heb ingeruild voor een God die zelf verandert omdat Hij geraakt wordt en zelf betrokken is op de geschiedenis die Hij niet

kan veranderen en evenmin de toekomstige dingen ervan ziet, maar waarin Hij voor mij richtinggevend aanwezig is.

Er staat in het boekje dat ik aan het end van deze viering mensen bedank, ik zal dat doen maar u zal mij vergeven dat ik nu al één uitzondering maak voor wie in mijn geschiedenis 45 jaar ook richtinggevend aanwezig is geweest. Dat is Marieke, de vrouw zonder wie ik hier vandaag absoluut niet zou staan. Het zou mij buitengewoon plezier doen als u haar nu met een applaus zou bedenken.

Ronald Sledsens
